

סכום הפיצוי לבעלי הקרקע בערך הבאסה: למעלה מ-120 מיליון שקלים

בית המשפט המחויזי קבע כי העירייה תפיצה את בעלי הקרקע בערך הבאסה בהרצליה על ירידת הערך ואובדן הפוטנציאל של שינוי יעוד.

העירייה: "لومדים את החלטת בית המשפט"

טעתה כאשר ביטלה את החלטת השמאלי המכרייע, מארח שסבירה של קרקעם במתחם הפארק אין פוטנציאל תכנוני. בית המשפט קבע, כי השמאלי המכרייע קיים הלך עמוק ועמוק ומפורט, במסגרתו שמעו את כל טענות הצדדים, ובמסגרתו שמעו את הקרקע עם פוטנציאל מסוים לשינוי ייודע עתידי, בהתאם לעסקאות מכירה וקנייה שנעשו באותו מקום. עסקאות אלה, לדברי השופט, משקפות את הערך הנוכחי של הקרקע.

בית המשפט קבע עוד כי מעשי העירייה עצמה הזינו את הציפיות לשינוי ייודע השטח. המדובר הוא בשינוי ייודע קרקע שבבעלות העירייה לפחות שבועות הכוכבים ולכבוד מלון, והן בנסיבות שפרנסמה העירייה לפיהן חלק משטח הבאסה סומנו כפארק עסקים בתכנון.

על כך אמר השופט: "מכאן שהאפשרות שבעתיד הרוחוק ישונה ייודע של קרקעם של קרקעם כאלה ואחרות במתחם הבאסה לבניה, לא והיתה קלותה מודרניין ולא הייתה ספקולציה נטולת כל בסיס הגיוני".

ע"פ הערצת עורך הדין, הפיצוי של העירייה לשלים עומד על לפחות 45,000 דולר לדונם, בתוספת הצמדה וריבית מאז אישור התוכנית. בהתחשב בכך ששטח הפארק הממועד הינו 717 دونם, סכומי הפיצוי הכוללים עמדו על כ-120 מיליון שקל בתוספת הצמדה וריבית.

לדברי עורך דין יודע ישראלי, שייצג את מרבית בעלי הקרקע בהליך: "בית המשפט קבע, בפסק הדין בוואפן עקרוני, כי יש לקחת בחשבון, בעת בחינת ירידת הערך עקב שינוי הייודע לפארק, את רוכיביך הפוטנציאלי התכנוני של הקרקע, ואין מדובר בריכיב ספקולטיבי".

מהעירייה נמסר: "עיריית הרצליה לומדת את החלטת בית המשפט. פארק הרכזיה הינו שטח ציבורי המהווה ריאה ירוקה ושמורת טבע יפהה לרוחות התושבים".

שרון יונתן

סיבוב נוסף במאבק של בעלי הקרקע בערך הבאסה בהרצליה הסתיים השבוע בניצחון של בעלי הקרקע, לאחר שבית המשפט המחויזי קבע כי העירייה תפיצה אותם על ירידת הערך ואובדן הפוטנציאל של שינוי ייודע. זאת, לאחר שהעירייה אישרה בעבר תוכנית לשינוי ייודע הקרקע מחקלאית לפארק עירוני. בנוסף, נקבע כי העירייה תשלם לבעלי הקרקע 90,000 שקל הוצאות משפט.

מדובר בתוכנית להקמת פארק הרכזיה, שאושרה על ידי העירייה כבר בשנת 1999, ואשר על בסיסה הוקם הפארק העירוני סמוך לקניון שבעת הכוכבים. הפארק נבנה על קרקעות פרטיות של מאות בעלי. בשנת 2000 הגיעו בעלי הקרקע תביעה לפיצויים בגין ירידת ערך, באמצעות עורך דין ישראלי המציג מאות מבניהם, וכן עו"ד גدعון אליאב, פרופ' אברהם ציון, יהודה גראניט, בני אנגל ומשה בר, שכיניגים בעליים נוספים.

בתשובתה לתביעה טענה העירייה כי אין לפצות את בעלי הקרקע, שכן מדובר בקרקע חקלאית, ללא כל פוטנציאל של שינוי ייודע, ואכן הוועדה דחתה את התביעה. בעלי הקרקע הגיעו לעורו לועדת הערד המחויזית בתל אביב, שמנתה את שמאלי המקראען יצחק סzion, כשמאי המכרייע, לקובע מה גובה הפיצוי של לשלם בעלי הקרקע. סיון קבע, כי לקרקע חקלאית ש夷ודעה שונה לצרכי ציבור ולפארק היה פוטנציאל מסוים לשינוי ייודע בעתיד הרוחק, ושינוי הייודע לפארק גורם לירידת ערך ממשמעותית של הקרקע, שיש לפצות את הבעלים בגינה.

סzion קבע, כי שווי כל دونם מתוך 717 הדונים שבפארק, הוא 45 אלף דולר (בנוסף לריבית והצמדה משנת 1999 – שכמעט מכפילות את סכום הפיצוי) וכי מרבית

השופטagi ברנר: "האפשרות שבעתיד הרוחוק ישונה ייודע של קרקעם כאלה ואחרות במתחם הבאסה מהදמיון ולא הייתה ספקולציה נטולת כל בסיס הגיוני"

ירידת הערך אותו היה על העירייה לשלם מיידית לבעלי הקרקע, עומד על 35 אלף דולר לדונם.

העירייה לא השלימה עם קביעה זו והגישה ערעור לוועדת הערד המחויזית. ועדת הערד קיבלה את טענות העירייה ובittelaha את החלטת השמאלי המכרייע מאוחר שסבירה, שלקreau לא היה פוטנציאל תכנוני בר פיצוי. ואולם הבעלים ערעו לביית המשפט המחויזי בתל אביב על החלטת ועדת הערד, ובית המשפט כאמור קיבל את ערעורים. השופטagi ברנר קבע כי ועדת הערד